

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra De to Baronesser

Citation: Andersen, H. C.: "De to Baronesser", i Andersen, H. C.: *De to Baronesser*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1997, s. 14.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen02val-shoot-idm140563626013104/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: De to Baronesser

i bedre Skikkelse, og da skulle vi indvie den med et ordentligt Gilde! Gaa bare forsigtig! her skal balanceres paa Bræt og paa Stene! – Skaf imidlertid noget Varme! Hvad har I her? Øl og Æg i det mindste har I, for Rum og Citroner ere vel ikke at opdrive?»

»Jø!« nikkede Pigen og stak sit røde, fornøjede Ansigt frem fra Forklædet, som hun for Regnen ihast havde kastet over Hovedet.

De vandrede afsted, men hvert Øieblik snublede de over Stene og Brændestykker. Karlen førte dem med Lygte ned af en med Nelder bevoxet Skraaning og lettede imellem lidt paa nogle Brædder, som dog derved ikke kom til at ligge stort bedre.

»Det er den anden Voldgrav, vi nu komme over,« sagde *Frederik*; »her har i gammel Tid staaet en Herregaard med Volde og Grave; den blev for et halvhundredte Aar siden revet ned, paa et Taarn nær, og man klinede en stor Bindingsværks-Bygning op istedet; den er igjen under salig General *Maaq* reent faldet sammen og min Fader har kjøbt hele Skrammelkisten. Jorderne ere gode, her er deilig Skov og Stedet ligger prægtigt; næste Foraar bliver hele Kassen revet ned og en ny Bygning kommer istedet.»

De stode nu i den indre Gaard, der fra tre Sider indesluttedes af en To-Etages Bygning; et herligt stort Lindetræ bredte sine Grene ud til alle Sider; Bygningen saae ved den svage Lygtebelysning ret anseelig ud.

»Her er jo deiligt!« raabte En af dem, »en prægtig stor Dør midt paa Huset!«

»Men ingen Trappe!« sagde Grev *Frederik* og dreiede Karlens Arm med Lygten; man saae nu, at de brede Trappestene vare tagne bort; et rustent Jernrækværk, der havde hørt til Opgangen, stod stillet op mod Døren, der, nærmere betragtet, hang kun paa een Hængsel og bughede i Fyldingen.

»Hold Lygten i Veiret, at man kan see Leiligheden,« sagde *Frederik*, og ved Belysningen viste det sig, at der i Vinduerne neppe var en heel Rude; et Par Vindueskarne vare gledne ud af deres Sammenføininger, og i Muren selv vare Revner, som om den hele Bygning nylig havde prøvet en stor Jordrystelse.

Gjennem en lille Dør kom de ind i en smal Gang; her maatte de over Gruus, Stene og en sønderbrudt Muur, og vare da i et Kammer, hvor bogstaveligt de lasede Tapeter bevægede sig i Blæsten; de